

[Hertzberg, Rafael]

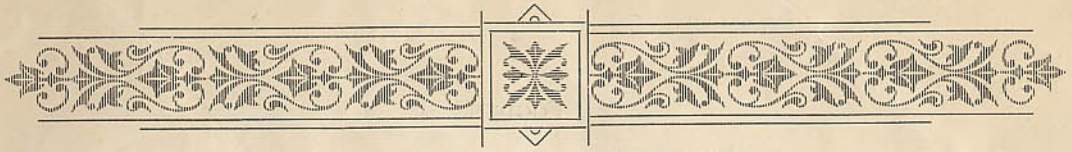
JUNGFRUN

I TORNET

(Efter en finsk Folkballad)

HELSINGFORS,
FINSKA LITTERATUR-SÄLLSKAPETS TRYCKERI,
1896.

Jungfrun i Tornet.

(Efter en finsk folkballad.)

JUNGFRUN vandrar i slottsparken, där hon skall möta sin trolofvade. Slotts-
FOGDEN, som länge förföljt henne med sina kärleksförklaringar, får se henne där.

FOGDEN.

Fagraste mö,
Ljufvaste tärna,
Du min strålande stjärna.

JUNGFRUN.

Ack, ers nåd, låt mig vara.

FOGDEN.

Ah, vackra barn, jag dig älskar.

JUNGFRUN.

Så ni ej får tala till mig.

FOGDEN.

Jag älskar dig.

JUNGFRUN.

Lämna mig.

FOGDEN.

O dröj hos mig.
Du hulda flicka, vill min varma kärleksbön du höra.

JUNGFRUN.

Ack jag arma!
Låt min ångest och min oro eder röra.

FOGDEN.

O tärna huld,
Tag gods och guld!
Det vill jag allt dig gifva
Och silkesskrud,
Om du min brud,
Min hulda brud vill blifva.

JUNGFRUN.

Ej kärlek fås för guld,
Kärlek är hjärtats gåfva.

FOGDEN.

Ah, makt jag har att tvinga dig.

JUNGFRUN.

Bort! En ädling brukar ej våld.

FOGDEN.

Du ej mig trotsa skall.
Aldrig än i mitt lif
Ostraffadt mig en tärna trotsat,
Och hur du stretar mot,
I mina armar jag dig tar.
Nu min du är.

JUNGFUN.

Du usle! Våld mot en kvinna
Du brukar. Fege!
Jag arma! Ah!

(På FOGDENS vink komma två tjänare och föra den af skrämselförlösa jungfrun in i tornet.)

JUNGFUN (på tornets balkong).

Sancta Maria!
Mild och nåderik,
Från ditt barn ej vik!
Hjälp, hjälp, o sancta Maria!
Var du mitt stöd.
Fräls mig ur denna nöd.
O Guds moder!
Fräls mig ur denna nöd.
Ack dig förbarma,
Öfver mig arma,
Du som för jordisk smärta
Öppnar ditt modershjärta,
Se i nåd till min bön. — — —
Ack! Hör jag rätt. Är det väl möjligt.
Hvad kända toner. De närma sig.
Mitt hjärta! Hvad fröjd!

(Hon ser på afstånd sin fader med gårdsfolket under sång fara med båt förbi slottsstranden.)

KÖR.

Nu i skogen vårens vindar susa,
Sunnanvind i björk och lind nu går.
Hafvets lösta böljor glada brusa,
Göken ropar högt: nu är det vår.
Sorgen flyr som vinterns mörka skyar
Fly för solens blick så varm och ljuf.

JUNGFRUN.

Fader!

KÖR.

Ej vi en dotter känna.
Hon som vi en gång haft kär,
Hon sin ära svek, sin tro,
För glans och guld.
Nu i skogen — — —

JUNGFRUN.

Fader, förskjut mig ej.

KÖR.

Ej vi en syster känna — — —

JUNGFRUN.

Ve mig arma!

KÖR.

Vårens vindar gå
Öfver fjärdar blå.

ÄLSKAREN (ser sig sökande omkring efter sin
trolofvade, till hvars möte han kommit.)

Ack, när jag ser hennes drag,
Då fylls af fröjd min dag
Och glad som fogeln i skog
Om kärlek sjunger jag.
Älskling, kommer ej du?
Till mitt hjärta jag längtar dig trycka
Salig af kärleks fröjd.
O hur saligt att famna dig få
Vid mitt hjärta i jublande fröjd!
O säg, du ljufva, hvar dröjer du?

Dagen redan flyr bort.
Du min sol, du mitt lif,
Hvarför kommer du ej
Till mitt klappande bröst,
O hvar dröjer du?
Här allena jag går
Med min längtan i skymmande kväll,
Ej din famn du sträcker
Mot mig i kärlek,
Ditt klara öga
Mot mig ej strålar,
Ej kallar mig din stämma.

JUNGFRUN (inne i tornet).

Brännande kval mitt hjärta förtär.
Ack, ingen lyssnar hur jag gråter här.
Ingen min klagan hör,
Ack, nu af alla jag förskjuten är.

ÄLSKAREN.

Denna röst, som jag hör,
Kan väl hennes det vara!
Ja, det är hon!
Hur af oro jag brinner,
Huru skall jag det kunna förklara
Att hos fogden hon är,
Hon så skär och så ren,
Som gaf mig sin tro och sin kärlek.

JUNGFRUN.

Ack ingen, ingen min klagan hör!

ÄLSKAREN.

Jag är här, jag är här,
Om du ännu mig älskar.

ÄLSKAREN.

Kärlek och trohet bo i vårt hjärta,
Hviska om lycka, hviska om hopp.

JUNGFRUN.

Kärlek och tro och hopp
Om sällhet i hjärtat hviska.

FOGDEN (kommer in).

Hvem är du, hvad söker du här?

ÄLSKAREN.

O, hur har ni mot värnlös jungfru
Haft mod att handla så hjärtlöst och grymt?

FOGDEN.

Hvad, hur vågar du väl,
Du usla bonde, klandra mig?
Gå och visa dig aldrig inför mina ögon.
Jag är din herre!

ÄLSKAREN.

Ni har ej rätt att den svaga förtrycka.
Så hör! Jungfrun är min brud.

FOGDEN.

Hör du ej, att jag, din herre,
Dig befaller att gå?

ÄLSKAREN.

Med våld ni henne fångslat har!
En friboren man jag är!

FOGDEN.

Om längre du mig trotsar än,
Skall i tornets håla du det ångra få.

ÄLSKAREN.

Jag fruktar ej! Jag viker ej för er.
Ej edert svärd jag fruktar.

(Han drager sitt svärd.)

FOGDEN.

Ha! Du våld vill bruka!
För din djärfhet skall jag dig straffa.

(Drager svärdet.)

SLOTTSEFRUN (kommer med sitt följe från jagt).

Hvad är det jag ser?
En strid här på min gård.
Nu lägg edra vapen ner!

FOGDEN.

Denne bonde hotat mig.

ÄLSKAREN.

Nådig Fru! Han håller fången min brud!

FOGDEN.

Detta folk styfsint är,
Man med stränghet behandla det bör.

ÄLSKAREN.

Tro mig, hon oskyldig är.

SLOTTSEFRUN.

Här ett våld har skett
Emot en värlös kvinna,
Hvars oskuld och dygd jag känner.
Befrien henne!

KÖR.

Hell dig! Rättvis du är.
Af kärlek till oss klappar ditt bröst.
Ja, mild du är och god.
Du är den svages beskydd.
O, du vår härskarinna, vår moder du är.

FOGDEN.

Du gaf mig makt att befalla.

SLOTTSEFRUN.

Denna makt du missbrukat har.
Binden honom!

JUNGFRUN (Föres ut från tornet).

Så är jag fri!

ÄLSKAREN.

O min älskling! Jag har dig åter.

FOGDEN.

Denna skymf, o att jag hämnas den kunde.

JUNGFRUN.

O hvad sällhet!
Du mig befriat. —
O härskarinna!

ÄLSKAREN.

Glöm hvad du lidit. —
O härskarinna, dig vi prisa.

SLOTTSEFRUN.

Tag din brud!
Må lyckan le mot er!
Alltid har det min önskan varit,
Att värna oskuld, värna rätt. —
Mitt trogna folk, farväl!

(Hon går med sitt följe.)

KÖR.

O härskarinna, gladt vi prisa dig,
Ty för ditt folk en moder du dig alltid visat.
Hell dig, rättvis du är,
Af kärlek till oss klappar ditt bröst.
Ja mild du är, rättvis och god.
Hell ädla Fru!

Trogen kärlek är fröjd och lycka,
Trogen kärlek besestrar allt.
Låt oss sjunga om tro och kärlek,
Sjunga om lifvets vår,
Om kärlekens unga vår.

ÄLSKAREN.

Till fest och fröjd vi alla gå i muntert lag.
Med sång och skämt må dagen fly.
Följen mig till fest och muntert lag.

KÖR.

Ja till fest och muntert lag vi gå!